

לב העיברי

לא קהילת פ"ב, וכמו שמתחילת, כי חכם עדיף מנביא, יהכיר שנספיק הוימים יתניצני פורצני גדר, ויכול לצאת מהם, השפלת תורה יוראת ה' ביד רמה, ואם בזה ירוסם קרנם, יהיה נשפל עיני קרן הקו' ה' ותורתו, ע"כ קאמר רק אנשו, יהודי סגולה (כפרשי' שלח רק אנשים אלי צדיקים), פ"ב, אשר לא הלכנו אחרי עצת ערב רב, הם יקבלו הברכה הפרטית של רבינו, שירוסם ה' קרנם כפרט, בתוך הרמת קרן כלל ישראל בכלל, עד כי יבא שילה, ואזי הם סוף הדברים, אשר דיבר ר"מ ז"ל אל עדתו סמוך למותו ממש -- כתיב ואת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו, מה יזאת הברכה

אביוניהו דע"ו היא, יע"ו צריכין לשרש אחרת, ילקח ג'ון יחבי את השברים עד כתיב, וכפ' העלילות של הראשים בערכאות, לא היעילו נגד אמתה יראתם -- ש"כ פעם אחד הקשו הראשי בני פריץ לבטל כפ"ב, המנהג שיהל קלאפן ומיד עמד הקצין הנכבד, הרבנו מיה' צבי הורש יפה ז"ל, ילקח פטיש בידו ואמר: הם יעבירו השוהל-קלאפער, ואני אך בעצמי ערב יבוקר שיהל-קלאפער, וכאשר ראי בן נשאר המנהג בקדם.

ש"כ פעם א' הערצו הבני פריץ, על מרן רבינו על דרשיתיו, שהיא דרש נגד הקו' בני ארם, על שפעם, אחר, אמר רבינו ז"ל שגם על מצות שבין אדם לחבירו, שמקיימים דשעים אין מקבלים עליהם שבה, מפני שאין עוברין הצין ה' אלא לדעת אנש, יכן עוד עלילות, שמסרי על רבינו ז"ל, עד שבא דבר משפם, שאין רשית לרבינו ז"ל דרשי' כרבים עיד, ח"ן הספר ישבת תשובה, ישמהו מאד הרשעים כי בקוין בעיניהם, היו הרשות רבינו ז"ל על ששפך על ראשם איש ג'חלים, לזמן מיעט אח"ז מת צורבא מרבנן אחר, סמוך לפ"ב מיד ציה רבינו לשמש שיכרו, שיהיה הספר בבחינת הגדולה, ודקר את הפריצים כמקרות הרב בדבוריו, וחוסף לדבר אז הילך ימסוף דברים קשים בדין, וארד היה בין אפיקורסים קצין ית"ח גדול, יאפיקורס גדול, וכאשר שמע שרבינו מוכר גמרא אחת אמר לחבריו אין זו גמרא כלל, אך מאחריו עמד צורבא מרבנן אחר, בשמי מיה' סגור ל"ב ז"ל, כאשר שמע בן ר'ן לביתו, יהביא לזם גמרא, והמתין עד עת יציאת כרבינו, יעמד שם על הפתח, וכאשר בא האי קצין ית"ח אפיקורס בעל מהבה ספר . . . קראי כרבים, אין זה גמרא אמרת, הרי רק הגמרא יראה איתו ל"ו כרבים, נגד זריחת הרבנות, ושרם שראה כמעט הגמרא הרים ידו, יתכה איתו כרבים מכה אחת אפים על החני, אין זה גמרא אמרת, נגד רבינו ז"ל, יתקד האפיקורס בכדי בוין יקצף רבית, ושיב עוד הא פצה, פד, בעת דואת היו רבים אפיקורסים הציפוב, בעיני עה רבנו ז"ל יתקד מבעת, ידו אם כה בן הציפוי פניהם, עד שעשי סעודה בתשעה באב למיל דיות רבינו ז"ל, וברכו בקו' הם נכרך האלהינו, יערב רב היה המיד בין ישראל אשר היו אפיקורסים דשעים ית"ח ייתת עיד מאשר הם בדינינו, אך בני ישראל הפשטנים, מכרו נפשם על קד שבקרות ממסיו ישראל, ק"ח היראים ק"ח החסידים, ויאותו בעינים כמה פעמים, אף אצל קיום מדיניות הקדמונים, הלב היה גור אריה יהודי, יהדם היה דם ישראל, יתני נפשם על גדרו חרת כפרהסיו, וזה העיקר הראשינים שמסרי נפשם על קדושת השם יכו' (ברכות דף ח"ו).